

θής τὸ τέκνον μας καὶ θὰ μὲ ἀκολουθήσῃς. Εἶνε ἀνάγκη, Ἀγνή· τὸ θέλω.

Τὸ μεγαλεῖον, τὸ ὅποσον κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἐξέφραζον οἱ μεγάλοι καὶ μέλανες ὀφθαλμοὶ τοῦ, καὶ ἡ ὠχρότης τοῦ προσώπου τοῦ προὔξενισαν εἰς τὴν νεκρὰν γυναῖκα, εἰθισμένην νὰ βλέπῃ αὐτὸν εὐπειθῆ καὶ ἀφωσιωμένον εἰς αὐτήν, βαθυτάτην ἐντόπωσιν, καὶ ἠννόησε πάραυτα ὅτι ἡ φωνὴ ἐκείνη ἦτο προωρισμένη ἵνα διατάσῃ. Ὅθεν, αἰσθανθεῖσα ἑαυτὴν ἡθικῶς ἡττημένην, ἡτοιμάζετο νὰ υποκύψῃ εἰς τὴν θέλησιν τοῦ ἐραστοῦ της, ὅτε βήματα βραδέα ἀντήχησαν εἰς τὸ παρακείμενον δωματίον.

Ἡ νέα ἔβγαλε κραυγὴν καὶ ἠγέρθη πάραυτα ἔντρομος.

Ἔπεται συνέχεια.

Σ.*

ΔΑΜΠΡΟΥ ΕΝΤΑΛΗ

ΦΛΩΡΕΝΤΙΝΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ
1878

POZINA Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ
[Συνέχεια]

Ἐκ διαλειμμάτων ἐφαίνοντο προσερχόμενοι νέοι ἢ ἄνδρες καί, κατόπιν ἀνταλλαγῆς λέξεων τινων πρὸς τὰς γυναῖκας, ἀπεχώρουν συνοδευόμενοι ὑπ' αὐτῶν.

Εἰς τὴν δύο μεταξὺ αὐτῶν ἐπλησίασαν καὶ πρὸς ἐκείνην, ἥτις ἐπασχολεῖ ἡμᾶς καὶ τὸν ἡμέτερον Λουκιανόν, ἀλλ' ἠναγκάστησαν ν' ἀποχωρήσωσι ταχέως, διότι αὕτη, καταβιάσασα τὸν πέπλον, ἀπέφυγεν ἐπιμελῶς πᾶσαν συνάντησιν.

Μετὰ τινα λεπτὰ ἡ στοὰ ἐκενώθη καθ' ὁλοκληρίαν, ἔμεινε δὲ καὶ πάλιν ἡ νέα μόνη. Ἡ ἐρημία τοῦ μέρους, φαίνεται, τὴν ἐφόβισεν. Ἐστράφη, ῥίπτουσα περὶ ἑαυτὴν βλέμματα περίτρομα, ἀφοῦ δὲ ἔκαμε βήματα τινα μετὰ δισταγμοῦ, ἐκάθησε κατὰ σκοπὸν πρὸ τῆς ἀγούσης εἰς τὸ μουσεῖον τῶν Uffizi θύρας. Ὁ Λουκιανὸς ἐνόμισεν ἤδη ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ πλησιάσῃ αὐτήν ἐκ νέου, διότι, λίαν πιθανῶς ἡ κόρη, μένουσα ἐκεῖ, θὰ ἐξετίθετο εἰς κινδύνους.

Ὁ κρότος τῶν βηματικῶν του, ἀνησυχήσας αὐτήν, τὴν ἠνάγκασε νὰ ἐγείρῃ τὴν κεφαλὴν, ἐπειδὴ δὲ ἴσως δὲν ἀνεγνώρισεν αὐτὸν βαδίζοντα ἐν τῇ σκιᾷ προσεπάθησε νὰ κρυβῇ μᾶλλον εἰς τὸ διάκνον τῆς θύρας, ὅπως ἀποφύγῃ τὰ βλέμματα τοῦ.

Ὁ νέος κατηυθύνθη πρὸς αὐτήν, πλησιάζας δὲ ἔστη ἐνώπιον της.

Ἡ νεῖς ἐφάνη φοβηθεῖσα καὶ ἤγειρε πρὸς αὐτὸν τὸ περιδέραι βλέμμα της, ἐξ οὗ ἦτο ἔτοιμον νὰ ρεύσῃ δάκρυ, ἐν τῷ ὁποίῳ ἀντηνακλᾶτο ἀκτὶς τοῦ παρὰ τὴν γωνίαν φανοῦ τοῦ φωταερίου.

— Μὴ φοβῆσθε, δεσποινίς, τῇ εἶπεν, διότι βλέπετε φίλον.

— Ἀ, κύριε! σεῖς εἴσθε πάλιν; ὑπέλαβε δειλῶς, συλλογισθεῖσα βεβαίως ὅτι ἡ ἐπιμονὴ αὕτη τοῦ Λουκιανοῦ εἰς τὸ νὰ

τὴν παρακολουθῇ δὲν ἦτο καλὸν δι' αὐτὴν σημεῖον.

Ἐκείνη μάλιστα τὸ πάλιν ἀρκετὰ σφῶς ἐφαίνετο δικαιολογοῦν τὴν ὑπόνοιαν ταύτην, ὅπερ ἀληθῶς ἐσκέφθη καὶ ὁ Λουκιανός. Διό :

— Ἰσως, ἡ μᾶλλον βεβαίως, θὰ σὰς ἐκπλήττῃ ἡ ἐπιμονὴ μου αὕτη, τῇ εἶπεν, ἀλλ' ὀλίγαι λέξεις θὰ μὲ δικαιολογήσωσι, πιστεῦω, ἐνώπιόν σας.

Ἡ νεκρὰ κόρη παρετήρει αὐτὸν μετὰ περιεργίας.

— Μὲ εἴχετε εἶπει πρὸ ὀλίγου, ἐξηκολούθησεν ὁ νέος, ὅτι εἴσθε μόνη, ἀνευ τινὸς γνωρίμου ἐν Φλωρεντίᾳ. Ἀπερίφρατε τὴν συνδρομὴν, ἣν σὰς προσεφέρομεν πρὸ μικροῦ, χωρὶς νὰ καταμετρήσετε ἀκριβῶς τὸν κίνδυνον, εἰς ὃν ἐξετίθεσθε. Δὲν θέλω, οὐδὲ δικαιούμαι, νὰ ἐξετάσω τοὺς λόγους, διὰ τοὺς ὁποίους ἐκάμετε τοῦτο. Ἰσως θὰ εἴσθε ὑπερήφανος, καὶ ἡ ὑπερηφανία σας, ἡ ἀξιοπρέπεια σας σὰς ἠνάγκασε ν' ἀπορρίψετε ὅ,τι σὰς προσέφερον δύο ἄνθρωποι καλοὶ, πιστεύσατέ με· ἴσως ἄλλη τις σκέψις, ὀρθὴ πιθανῶς, ἀλλὰ σκληρὰ καὶ ἀδίκος, πλὴν ἀδιάφορον. Τώρα τί σκέπτεσθε νὰ κάμετε; Εἰμαι ὀλίγον παραδόξος ἄνθρωπος, ἀλλὰ, τοιοῦτος ἀκριβῶς ὢν, σὰς κάμνω τὴν ἐρώτησιν ταύτην.

Ἡ νεῖς ἐσιώπα, ἀλλ' ἤκουε μετὰ προσοχῆς, ἐνῷ τὸ θάρος καὶ ἡ πρὸς τὸν λαλοῦντα αὐτῇ ἐμπιστοσύνη ἐφαίνοντο αὐξανόμενα.

— Θὰ μέινετε ἐδῶ; ἐξηκολούθησεν ὁ Λουκιανός. Ἀλλὰ δὲν ἤξεύρετε λοιπόν, ἀτυχῆς πλᾶσμα, ὅτι δὲν θὰ σὰς ἐπιτραπῇ. Ἡ ἡσυχία καὶ ἀσφάλεια, βλέπετε, τῶν ἐντίμων πολιτῶν ἀπαιτεῖ, ὥστε νὰ μὴ δύναται μία κόρη ἀπροστάτευτος νὰ εὕρῃ ἄσυλον οὐδ' ὑπὸ τὴν στοᾶν ταύτην. Μετ' ὀλίγον θὰ ἴδῃς προσερχομένους ἀστυνομικοὺς κλητῆρας, οἵτινες θὰ σὲ παραλάβουν ἐντεῦθεν, μεθ' ὅλας τὰς διαμαρτυρήσεις σου. Θὰ σὲ ἐκλάβουν, ἴσως, χωρὶς νὰ ἔχουν πολὺ ἄδικον, ὡς ἐν τῶν ἀπολωλότων ἐκείνων πλάσμάτων, τὰ ὅποια εἶδες πρὸ ὀλίγου περιπατοῦντα ἐδῶ, ἄτινα, ὡς σικαί, ἐξηφάνισθησαν πορευόμενα νὰ ριφθῶσιν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἀκολασίας καὶ τῆς ἀμαρτίας, ἥτις, ὡς τέλος, δάκρυα, μεταμέλειαν καὶ ἀγωνίαν μόνον ἔχει.

Τοὺς λόγους τοῦτου ἀκούσασα ἡ ξανθὴ ἰταλὶς προφανῶς ἐταράχθη.

— Ἡξεύρετε τί εἶναι ἐδῶ; . . . τί γίνεται καθ' ἐκάστην σχεδὸν τοιαύτην ὥραν; . . . Ἀνθρωπεμπορία πλήρης . . . ἐνοικιάζονται ἀνθρώπινα πλάσματα . . . αἱ πατάταις, ὡς τὰς ὀνόμασαν, καὶ ἐγὼ δὲν ἤξεύρω διατί, οἱ κύριοι Φλωρεντινοί.

Ἡ φωνὴ τοῦ νέου λέγοντος ταῦτα, κατεῖχετο ὑπὸ παραδόξου συγκινήσεως.

— Θέλεις, ἐξηκολούθησεν ὁ νέος, νὰ ὑποθέτωσιν ὅτι δὲν εὗρες ἐνοίκιον καὶ νὰ σὲ ὀδηγήσωσιν εἰς τὴν ἀστυνομίαν; Ἰσως τοῖς φανῇ παραδόξον, πῶς νέκ τὸσον κομψή, τὸσον χαρίεσσα, ὠραία ὄσον καὶ τρυφερὰ, ἔμεινε χωρὶς ἐνοικίου. Θὰ κατακρίνωσι πιθανῶς τοὺς ἐκδεδιητημένους τῶν Φλωρεντινῶν ἐπὶ ἀκαλασθησίᾳ καὶ ὡς μὴ

γνωρίζοντας νὰ ἐκτιμῶσι τὴν ἀξίαν τῶν ὠραίων πραγμάτων, ἀλλὰ τοῦτο δὲν θὰ τοὺς ἐμποδίσῃ νὰ σὲ φέρωσιν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, ὅπου, ἔως ἀπιδειχθῇ τις καὶ ποία εἶσαι, θὰ ὑποστῇς μαρτύρια ὀλοκληρὰ, βασάνους τῆς κολάσεως, βλέπουσα τὴν τιμὴν σου διαμρισθητομένην, τὴν ἀρετὴν σου ὑβρίζομένην. . . . Εἶναι σκληρόν, εἶναι φοβερόν, ἀλλὰ θὰ συμβῇ ἀπαράλλακτως, ὅπως σοὶ τὸ λέγω. Εἶπον.

— ὦ κύριε! κύριε! ἀνέκραξεν ἡ νέα κόρη, εἰς τὴν ἡ εἰκὼν αὕτη τῶν δυστυχημάτων καὶ περιπετειῶν διήγειρεν ἀπερίγραπτον φρίκην. Τί μὲ συμβουλεύετε νὰ πράξω; προσέθηκε συμπλέκουσα τὰς χεῖρας.

— Τοῦτο καὶ ἐγὼ ἀκριβῶς σκέπτομαι. Τὸ μέσον εἶναι ἀπλούστατον, ἀλλὰ δισταζὼ νὰ τὸ προτείνω.

— Λέγετε, λέγετε, ποῖον; ὑπέλαβεν ἡ νέα παρατηροῦσα εἰς τὰ περίξ, ὡτε ἄπαντες οἱ κίνδυνοι, οὓς παρέστησεν αὐτῇ ὁ Λουκιανός τὸσον ζωηρῶς, ἐπλησίαζον, τὴν περιεσφιγγον, τὴν ἐπνιγον.

— Ἀπλούστατον· νὰ . . . με ἀκολουθήσετε.

Εἰς τὴν ξηρὰν ταύτην ἀπόκρισιν ἡ νέα ἀπώλεσε τὴν προτέραν ὁρμὴν καὶ ἐμπιστοσύνην. Τῇ ἐφάνη ὅτι καὶ νέος κίνδυνος, βέβαιος αὐτὸς καὶ προφανής, παρίστατο ἐνώπιόν της.

— Ἀλλὰ, κύριε . . . ἐψέλλισε, ῥίπτουσα βλέμμα ἀμφιβολίας καὶ δισταγμοῦ πρὸς τὸν Λουκιανόν, ὅστις ἐμειδία ἤδη μειδιάμα ἀόριστον.

— Σοὶ ὠμίησα καθαρῶτατα, νομίζω, κόρη μου. Εἰς σὲ ἐναπόκειται πλέον ν' ἀποφασίσῃς, διότι δὲν θὰ ἔχῃς, πιστεῦω, τὴν ἀπαίτησιν νὰ σε παραλάβω διὰ τῆς βίας.

Ἡ κόρη ἐφαίνετο δισταζούσα ἔτι.

— Ἐρχεταί ἡ ὄχι; ἠρώτησεν αὐτήν ὁ Λουκιανός ἀποτόμως ἤδη καὶ ἀνυπομονῶν.

Ἡ ἰταλὶς ἴσως θὰ ὑπεχώρει ἀμέσως, ἀλλὰ τὴν πρὸς τοῦτο διαθέσιν ἀνέκοψε τὸ ἀπότομον τοῦ Λουκιανοῦ, καὶ ἔμεινεν ἔτι ἀμφίροπος.

— Λοιπόν; ἠρώτησεν ἐκ νέου ὁ Λουκιανός.

— Ἀ, κύριε, κύριε! ἐὰν ἐγνωρίζετε τί συμβαίνει τὴν στιγμήν ταύτην ἐν ἐμοί! Αὐτηθῆτέ με!

— Ἀλλὰ, διάβολε! τί κάμνω τόσην ὥραν τώρα;

— Κύριε! ἡ ἀγγελος εἴσθε ἡ δαίμων, ἐνδυθεὶς μορφὴν ἀγγέλου, ὑπέλαβεν ἡ νέα μετὰ τινα σκέψιν. Ἀπεφάσισα! Κάλλιον μεθ' ὑμῶν, καίτοι οὐχὶ μετὰ πολλῆς ἐμπιστοσύνης, σὰς τὸ λέγω εἰλικρινῶς καὶ ἐλευθέρως, ἢ ἐν τῇ ἀστυνομίᾳ με τοὺς φοβεροὺς ἐκείνους ἐξευτελισμούς. Μεθ' ὅλας τὰς περὶ ὑμῶν δικαίας ἀμφιβολίας, προτιμῶ νὰ πιστεῦω ὅτι εἴσθε ἀγαθὸς ἄνθρωπος. Ἀφοσιούμαι εἰς ὑμᾶς, λέγετε τί πρέπει νὰ πράξω.

— Δόξαι σοὶ ὁ Θεός! ἀνέκραξεν ὁ Λουκιανός ἀνακουφίζομενος. Λάβετε τὸν βραχίονά μου.

Ἡ νέκ ἐπέρασε τὸν τρέμοντα βραχίονά της εἰς τὸν τοῦ Λουκιανοῦ.

— Ἀγωνεῖν, εἶπεν οὗτος.

— Καὶ διασχίσαντες οὕτω τὴν «Piazza della Signoria» εἰσῆλθον μετὰ τινα βήματα εἰς τὴν ὁδὸν «Porta Rossa».

Δ'

Κατόπιν στιγμῶν τινῶν, ὁ νέος ἔστη πρὸ τῆς θύρας γωνιαίας οἰκίας ἐχούσης τὴν εἰσοδὸν ἐν τῇ ὁδῷ «Pelliceria», διατεμνομένη τὴν ὁδὸν «Porta Rossa».

— Τί θὰ κάμωμεν ἐδῶ, κύριε; ἠρώτησεν ἡ νεανίς, ἐξετάζουσα τὸ ἐξωτερικὸν τῆς οἰκίας.

— Εἶνε ἡ κατοικία μου, ἀπεκρίθη ὁ Λουκιανός, σύρας τὸ κομβίον τοῦ κώδωνος.

— Ἀ! ἡ κατοικία σας... ὑπέλαβεν ἡ ἰταλίς μετὰ τινος δειλίας.

Ἡ θύρα μετ' ὀλίγον ἠνεῳγή, γυνὴ δέ τις, παρήλικος ἤδη, ἐφάνη εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κλίμακος, κρατοῦσα λύχνον.

— Νομίζω, κυρία, εἶπε πρὸς αὐτὴν ὁ νέος, ἅμα εἰσελθὼν, ὅτι πλησίον τοῦ δωματίου μου ὑπάρχει ἓν τοιοῦτον κενόν.

— Δηλαδή... ὑπάρχει... ὑπῆρχεν... ἐτραύλισεν ἡ οἰκοδέσποινα, παρατηροῦσα ἐναλλάξ τὸν Λουκιανὸν καὶ τὴν ἰταλίδα, ἥτις κατεβίβασε τὴν κεφαλὴν, ἐνῶ ἐλαφρὸν ἐρύθημα ἐχρωμάτιζε τὰς παρειάς της.

— Δηλαδή ὑπάρχει, ὑπέλαβεν ὁ Λουκιανός μειδιών, καὶ θὰ τὸ δώσετε εἰς τὴν δεσποινίδα ἐδῶ. Μ' ἐννοεῖτε.

— Ναί, κύριε Λουκιανέ, ἀλλά...

— Δὲν ἔχει ἀλλά... Ὡς ἦτο φοβερὸν νὰ μὴ δύναται τις νὰ εὕρῃ οἶκημα ἐν Φλωρεντίᾳ, ὅπως διέβη τὴν νύκτα του.

— Θὰ μείνῃ πολλὰς ἡμέρας ἡ δεσποινίς; ἠρώτησεν ἡ οἰκοδέσποινα, ὑποχωροῦσα πῶς.

— Ὅσον θέλει καὶ ἔχει ἀνάγκη, ὑπέλαβεν ὁ Λουκιανός. Εἶνε ξένη... Σὰς προπληρώνει μάλιστα τὸ ἐνοίκιον μιᾶς ἐβδομάδος, ἂν ἀγαπάτε.

— Ὅσον δι' αὐτὸ εἶνε περιττόν, ἀρκεῖ ὅτι μᾶς τὴν συνιστᾷ ὁ κύριος Λουκιανός.

— Τέλος πάντων!... Εὐχαριστῶ, κυρία μου. Ἐμπρός, δεσποινίς, ἀναβῆτε.

Ἡ νεανίς, κατὰ τὸ διάστημα τοῦ διαλόγου τούτου, δεκάκις ὠχρίασε καὶ ἠρυθρίασεν ἐναλλάξ, διότι ἐνόησε τὸ αἶτιον τῶν διαταγμῶν τῆς οἰκοδεσποίνης, ἀλλ' ἔμεινε σιωπῶσα. Σχεδὸν μετενόησεν ἀκολουθήσασα τὸν νέον, καὶ πολλάκις τῇ ἐπέβητε κατὰ νοῦν νὰ τὸν ἀφήσῃ καὶ νὰ φύγῃ, ἀλλ' ἡ ἰδέα μεγαλειτέρων κινδύνων, ὁ φόβος τῆς παντελοῦς περὶ αὐτὴν ἐρημίας τὴν ἀνεχαίτισεν.

Ἐνῶ ἀνῆρχετο τὴν κλίμακα, προπορευομένης τῆς ξανθῆς ἰταλίδος καὶ ἀκολουθούσης τοῦ Λουκιανοῦ, οὗτος ἠτθάνθη τὸ φόρεμά του συρόμενον ἐκ τῶν ὀπισθεν, στραφεὶς δὲ εἶδε τὴν οἰκοδέσποιναν, ἔχουσαν τὸν δάκτυλον εἰς τὸ στόμα καὶ παραγγέλλουσαν αὐτῇ σιωπῇ.

— Κάτι θὰ σὰς εἰπῶ ἰδιαιτέρως, κύριε Λουκιανέ, εἶπεν αὐτῇ ταπεινῇ τῇ φωνῇ.

— Πολὺ καλὰ, ὑπέλαβεν ὁ Λουκιανός διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου.

Διῆλθον οὕτω μικρὰν αἰθουσάν χρεσιμεύουσαν ὡς ἐστιατήριον.

— Ἰδοὺ τὸ δωματίόν σας, δεσποινίς, εἶπεν ὁ νέος, ὀδηγῶν αὐτὴν εἰς μικρὸν κομψότατον οἶκημα, κείμενον παρὰ τὴν μικρὰν αἰθουσάν. Ἀλλά, τί διάβολο! δὲν θὰ μάθω τὸ ὄνομά σας, ἐπὶ τέλους, καὶ θὰ ἀπευθύνωμαι πρὸς ὑμᾶς μόνον μετὰ τὸ δεσποινίς;

— Διατί ὄχι, κύριε;

— Λοιπὸν;....

— Ὀνομάζομαι, Ροζίνα.

— Ροζίνα! νόστιμον ὄνομα, μὰ τὸν Θεόν! ὑπέλαβεν ὁ νέος, βλέπων ἀτενῶς τὴν ἰταλίδα καὶ φιλικῶς. Λοιπὸν, Ροζίνα, σὰς ἀρέσκει τὸ δωματίόν σας;... Ἡξεύρεις, εἶμεθα γείτονες... Φέρετέ την, κυρία, προσέθηκεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν οἰκοδέσποιναν, ὅτι τῇ ἀναγκαῖοι. Αὐρίον, κόρη μου, ἐὰν θέλῃς τι, δὲν ἔχεις νὰ κάμῃς ἄλλο παρὰ νὰ κρούσῃς τὸν κώδωνα, καὶ ἡ κυρία θὰ σοὶ φέρῃ ὅτι ἀγαπᾷς. Ἐκτὸς πλεόν, ἂν ἐπιθυμῇς νὰ μοῦ κάμῃς τὴν τιμὴν νὰ πάρῃς τὸ πρόγευμά σου μαζὶ μου.

— ὦ, κύριε!...

— Ἀς λείπουν, παρκακῶ, αἱ εὐχαριστήσεις.... Ἀληθινὰ! σοὶ ἀρέσκουν τὰ μυρωδικὰ; Ἐγὼ τρελλαίνομαι δι' αὐτά. Ἐχω μέσα ἓνα σωρόν, τὰ ὅποια ἡγόρασα ἀκριβῶς σήμερον. Τὰ ἀγαπῶ πολὺ, ἀλλὰ προτιμῶ τὴν εὐωδίαν των, ὅταν αὕτη προέρχεται ἀπὸ ἀνθη, ὡς σύ, εἶπεν ὁ Λουκιανός μειδιών μετὰ τινος χαριεντισμοῦ. Ὡς σοὶ τὰ στείλω τώρα μετὰ τὴν κυρίαν, ὥστε αὐρίον νὰ βάλῃς ὅσον θέλεις.

Ἡ νέκ, ἀκούσασα ταῦτα, ἔρριψε πρὸς τὸν Λουκιανὸν βλέμμα ἐνῶ ἐζωγραφίζοντο ὅλοι οἱ φόβοι καὶ αἱ ὑπόνοιαι, ἃς πρότερον εἶχε συλλαβῇ περὶ τῆς πρὸς αὐτὴν παραδόξου συμπεριφορᾶς τοῦ Λουκιανοῦ.

— Καὶ τώρα, ἐπειδὴ εἶσαι κατάκοπος, σὲ ἀφίνω νὰ ἡσυχάσῃς. Καλὴν νύκτα, Ροζίνα αὐρίον.

Καὶ ὁ Λουκιανός παραλαβὼν τὴν οἰκοδέσποιναν, ἐξῆλθε τοῦ δωματίου τῆς νέας.

— Τί θέλετε νὰ μοῦ εἰπῆτε, κυρία; ἠρώτησεν αὐτὴν.

— Ἀς ὑπάγωμεν εἰς τὸ δωματίόν σας, καὶ σὰς τὸ λέγω.

— Λοιπὸν ἐμπρός! ἔχετε νὰ μοῦ εἰπῆτε τίποτε σπουδαῖον; ἠρώτησεν αὐτὴν, ἅμα εἰσελθὼν.

— Ὅτι παρέβητε τὰς συμφωνίας, τὰς ὁποίας ἐκάμαμεν, ὅταν κατωκῆσατε ἐν ἀρχῇ εἰς τὴν οἰκίαν μου.

— Δηλαδή;... ἠρώτησεν ὁ Λουκιανός.

— Δηλαδή... ὅτι δὲν θὰ κάμετε ὅ,τι ἀπόψε...

— Ἦγουν;...

— Ἐχω, κύριε Λουκιανέ, δύο θυγατέρας εἰς ἡλικίαν γάμου, ἐπομένως τοιαῦτα παραδείγματα ἡδύναντο νὰ τὰς βλάψωσι πολὺ.

— Καὶ φρονεῖτε ὅτι ὑπάρχει κακὸν παραδειγμα εἰς τὴν ἐδῶ ἐλευσιν τῆς νέας;

— Τὰ φαινόμενα τοῦλάχιστον τοῦτο ἀποδεικνύουσι.

— Ἀλλ' οἱ ἀγαθοὶ καὶ φρόνιμοι ἄνθρωποι δὲν πρέπει νὰ κρίνωσιν ἐκ τῶν φαινο-

μένων, διότι τοῦτο γίνεται πολλάκις ἀφορμὴ νὰ λυπῶνται ἔπειτα μάτην. Ἀφήσατε τοὺς μοχθηροὺς νὰ σχηματίζωσι γνώμας ἐκ τῶν φαινομένων.

— Ναί, ἀλλά...

— Ποῦ ἤξευρετε, ἐπὶ παραδείγματι, ἂν ἡ νέα αὕτη εἶναι συγγενῆς μου... ἀδελφῇ μου ἴσως; ἠρώτησεν ὁ Λουκιανός;

— Πλὴν τότε θὰ μοῦ τὸ ἐλέγχετε ἐξ ἀρχῆς, ἀπεκρίθη ἡ οἰκοδέσποινα θορυβηθεῖσα.

— Καὶ ἂν δὲν σὰς τὸ εἶπον, ὅπως σὰς φέρω εἰς τὴν δύσκολον ταύτην θέσιν, διὰ νὰ γελάσω ὀλίγον μαζὶ σας.

— ὦ, κύριε!... Ἐπειτα ἡ εὐγενεία σας, κύριε, εἴθε ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα... ἐνῶ αὕτη... ἐψιθύρισεν ἡ γυνὴ, μᾶλλον θορυβηθεῖσα. Πλὴν τούτου, σεῖς δὲν ἤξευρατε ἕως πρὸ μιᾶς στιγμῆς οὐδὲ τὸ ὄνομά της...

— Ἡ εὐγενεία μου βέβαια, κυρία μου, ὑπέλαβεν ὁ Λουκιανός, εἶμαι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ καὶ αὕτη δυνατόν νὰ εἶνε ἀπὸ τὸ ἴδιον μέρος. Ὅσον διὰ τὸ ὄνομα ὑπεκρίθη ὅτι δὲν τὸ ἤξευρα, διὰ νὰ σὰς γελάσω εὐκολώτερον.

— Τότε λοιπὸν διατί με τυραννεῖτε τόσην ὥραν; ἀνέκραξεν ἡ οἰκοδέσποινα μετὰ τινος χαρᾶς.

— Μοῦ ἤρεσκεν ν' ἀστείθῃ ὀλίγον... Λοιπὸν διὰ νὰ τελειώσωμεν, κυρία μου, δὲν εἶναι ἑλληνίς, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον συγγενῆς μου. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι δὲν πρέπει νὰ τὴν περιποιηθῆτε ὡς νὰ εἶνε τοιαύτη. Ἀπὸ τὴν καλὴν σας καρδίαν ἀπαιτῶ νὰ μὴ τῇ δείξετε ὅτι ἐννοήσατε τὴν θέσιν της. Περὶ τῆς ἀγαθότητος τοῦ κυρίου Κόρση δὲν ἀμφιβάλλω... Εἶναι τὸσον καλός!

Ἐπεται συνέχεια.

ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΑΛΗΣ

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

πωλοῦνται τὰ ἐξῆς νεώτατα Γαλλικὰ Βιβλία, μετὰ τὰς αὐτὰς τιμὰς τῶν γαλλικῶν βιβλιοπωλείων, ἥτοι πρὸς φράγκα χρυσὰ 3.50 ἑκάστος τόμος, ἐλεύθ. ταχυδρομικῶν 3.80:

LE DOSSIER DU GÉNÉRAL BOULANGER, par UN CURIEUX.

GISELLE RUBENS, par ERNEST DAUDET.

LES GIGOLOTS DE CES DAMES, par INAULT...

L'EMPIRE D'ALLEMAGNE à VOL D'OISEAU, par E. BRAULT.

L'ART DE FAIRE SES 13 JOURS, par L. DIDIÈRE.

LES 36 FEMMES DE LA BALADE, par JEAN MALIC.

PORTRAITS D'AUJOURD'HUI, par ADOLPHE BACOT.

PORTRAITS D'HIER, par ADOLPHE RACOT.

LES FINESSES DE PINTEAU, par CHARLES LEROY, illustré.

LES FEMMES INGUIÉTANTES ET LES MARIS COMIQUES, par DANIEL DARC.

LES BILLETS BLEUS, par ÉMILE GOUDEAU, illustrations de Trock.

LA COUR DE L'EMPEREUR GUILLAUME, par ***.

LA FRANCE ET L'ALLEMAGNE, par C. KOETTSCHAU, lieutenant-Colonel, ouvrage traduit avec l'autorisation de l'auteur, par ERNEST JAGLE, professeur à l'École spéciale militaire de Saint-Cyr.

LES SC'RONGNIENIEN DU COLONEL RAMOLLOT, par CHARLES LEROY.